

SCRISOARE CĂTRE EMINESCU

Simbol ești al luminii noastre;
în versuri ai cuprins o lume,
Luceafăr ești, cu-aripi măiestre,
în viața noastră, fără nume,
un geniu ce călăuzește,
ce luminează-adânc, feeric,
o stea mereu ce strălucește
în clipele de întuneric.

Îți scriu că noi pierdut-am calea
cea dreaptă și, cu ocolișuri,
în față-având necazul, jalea,
ne pierdem în păinjenișuri.

Cum vreme trece, vreme vine,
azi fața lumii e schimbată
și nu distingem rău de bine,
noroii de apa cea curată,
iar inima ne sângerează:
speranța n-o să se ivească,
când tot ai noștri-nlăcrimează
pământul, vatra strămoșească.
Noi, din scrisorile lăsate,
putem să învățăm istorii,
dar sunt acum voit uitate
acele vremi, acele glorii.

Suntem înlănțuiți în muncă,
precum ocnașul la galeră
și-avem doi poli ce-or să ajungă
doar de o cină pauperă.
Noi rugă înălțăm fiebinte
ca Domnul să ne ocrotească
să tragem tot așa-nainte,
că mulți n-au unde să muncească.

Așa trăit-au proletarii
și-n vremea ta; tu știi prea bine
că doar bogații și avarii
aveau și-atunci stomacuri pline.

Și astăzi cei bogați adună,
strâng milioanele în pungă,
iar legea-i pentru ei cunună,
ce adevărul îl alungă.
Ei se iubesc enorm pe sine;
averea lor nemăsurată,
ce-i pusă azi în bănci străine,
din munca noastră e furată.
Au jefuit o țară-ntreagă
și-au reușit tot să despoaie,
iar inimi n-au ca să-nțeleagă
durerea ce ne încovoiaie.

Mulți din săraci, în disperare,
s-au dus să-și caute norocul
cu traista-n băț, la întâmplare,
prin țări străine, prin tot locul,
lăsând copiii, bătrâni acasă,
cu ochii-nlăcrimați, ce-așteaptă,
ca să le pună-apoi pe masă
o pâine-amară, bine coaptă.
Ei parcă se întorc la viață,
chiar dup-o lungă despărțire;
dar, cei bătrâni nu sunt de față;
sunt șterse cruci în cimitire.

Și astăzi susură izvoare,
iar apa mării-i fremătândă
și mai există căprioare
cu mers vioi, privire blândă,
iar înspre seară se adună

tot somnoroase păsărele,
făcându-și cuiburi împreună -
și-l împletesc din rămurele;
dar viața ne încătușează
în goana mare, ca nebuna;
noi n-auzim, nu mai contează...,
nu-i timp și alergăm într-una.

Povești cu zâne prea-iubite
și cu luceferi, cu crăiese,
sunt perimate, depășite,
de multe ori neînțelese.
Îndrăgostiți, sub clar de lună,
nu ai să vezi, trecând alene
și nici pe-alei stând împreună,
cu focul dragostei în vene...

Azi „floarea-albastră”-i dusă-n lume
și a luat cu ea amorul,
dar poți să afli unde-anume,
doar butonând calculatorul...
Alege lumea cea străină,
convinsă că se angajează
ca dansatoare, balerină...
și-acuma se prostituează...
Dar nu se mai întoarce-acasă,
chiar de-i e greu, că-i e rușine
și mama singură și-o lasă,
mereu să plângă, să suspine.

Azi codru,-ades cântat de tine,
doar de securi avut-a parte
și e tăiat pe șes, coline ;
E lemn acuma, dus departe,
iar teiului, ce-și ninge floarea
cu gingășie, pe potecă,
cei tineri nu-i aud chemarea,

că-s doar la bar și-n discotecă...

Și lacu-albastru nu tresaltă
în unduiri ca altădată,
că-i transformat acum în baltă,
ce-i cu gunoaie invadată.

Ți-ai venerat învățătorul;
i-ai închinat cuvânt de slavă,
când și-a luat spre-nalturi zborul;
Acum problema este gravă
în școli: elevii nu învață,
că văd pe unii fără carte,
că strâng averi, se bagă-n față,
iar cei deștepți sunt dați deoparte.
N-au parte-aceia ce educă
de laudă, ci li se-oferă
doar trei parale ca să-și ducă
o viață tristă și mizeră.

Nu mai știm astăzi cine suntem,
nu mai vedem din neguri zarea
și, strânși în chingi, mereu ne zbatem,
dar nu aflăm defel cărarea.
Noi așteptăm un semn din astre,
să ne îndrumi pe calea bună,
dând astfel sens trăirii noastre,
ce-i o corabie-n furtună.

Cătălina Orșivschi